

VZPOMÍNKY NA NEČTINY

I.

Způsoby přizpůsobování, role adaptace ve vývoji nejen lidského druhu – tak toto byla hlavní témata 16. ročníku semináře v Nečtinách. Já je považuji za velmi rozmanitá, nosná a v neposlední řadě velice zajímavá, což jim umožňuje oslovit velké množství odlišně zaměřených lidí. Proto není překvapením, že i samotné přednášky byly z nejrůznějších odvětví a z nejrůznějších úhlů pohledu, ať už biologického, fyzikálního, matematického či psychologického, a pro mě osobně všechny jednotlivé přednášky měly jistý vědecký nádech, což je stavělo na vyšší úroveň odbornosti, a právě proto mohly být pro mnoho lidí zajímavé a i poučné. Není také divu, když všichni přednášející byli bezpochyby mistry ve svém oboru, v jehož důvěryhodném světle se nesla každá prezentace.

Mě osobně zřejmě nejvíce zaujaly tři přednášky v posledním bloku, tj. ve čtvrtku 22. ledna 2015, které se všechny zabývaly virtuální realitou. První z nich pojednávala o anatomii a funkční architektuře mozku, a ačkoliv nejsem žádný zapálený anatom, tato přednáška mě svým obsahem i stylem prezentace zaujmula, stejně jako následující dvě prezentace, první: *Virtuální svět*, ve které jsme mohli pozorovat podivuhodné technické vynálezy budoucnosti, které mohou výrazně ovlivnit náš život, a druhá prezentace: *V jaké realitě vlastně žijeme?* doc. Jiřího Berana, která byla pojata z psychologického hlediska a jednotlivé části této prezentace prokládané vtipnými historkami pana Berana, které dokázaly uvolnit atmosféru, nebyly o nic méně zajímavé než předchozí dvě prezentace. Dále pro mě byla hodně zajímavá prezentace Petra Pokorného s názvem: *Archeologie africké přizpůsobivosti*. A v neposlední řadě mě velmi oslovila přednáška Zdeňka Pince týkající se teologické otázky boha a dalších náboženství, která byla nazvaná *Už jen nějaký bůh...*, byla přednášena se značnou mírou vtipu a humoru a díky tomu snad nikoho z diváků nemohla ponechat bez zájmu. Samozřejmě i pro mě bylo během některých prezentací obtížné udržet pozornost, zejména u prezentací hodně zaměřených na vědeckou fyziku a biologii, ale to jen díky tomu, že já jsem orientovaný více na humanitní vědy, ale jsem si jist, že i tyto prezentace si našly své věrné diváky, které dokázaly zcela vtáhnout.

V příštích ročnících bych se rozhodně nadále věnoval tématice skrz různé vědní obory, protože právě jejich prolnutí činí celý seminář unikátním. Pro mě by byla zajímavá témata jako například historie (důležité děje ovlivňující dnešek) či multikulturalismus a různé národy, nebo třeba různé vynálezy v souvislosti s pokrokem a budoucností. A určitě bych také uvítal umělecká témata z malířství, designu či jakékoliv další tvorby. Letos byl seminář pestrý, tak se nechme překvapit, co připraví na další ročníky.

Závěrem bych rád zhodnotil celý seminář velice pozitivně, protože jak jsem již zmínil na začátku, seminář byl velmi rozmanitý, a proto se každý individuálně mohl najít alespoň v některé z prezentací, která ho nějakým způsobem oslovila a určitě mu dala i nové poznatky a pohledy na věc. Každý si nepochybně mohl odnést něco nového. Myslím si, že tento seminář má smysl navštívit i díky tomu, že se zde setkávají lidé z různých odvětví a právě oni spolu mohou konzultovat určitou problematiku z různých pohledů, což dělá seminář o to zajímavější. Je to jednoznačně skvělá příležitost vyslechnout si názory a pohledy na různá témata a snad i pochopit nové věci. A pevně věřím, že už teď se je proč těšit na příště, protože to zaručeně bude za to stát.

S. B.

II.

Tohoto semináře, přestože v řadě již 16., jsem se účastnila vůbec poprvé. Neměla jsem naprosté tušení, co jsem měla čekat – přednášky spíš filozofické, biologické nebo jaké? Vícedenní seminář v zámku Nečtiny mě mnohým překvapil – vcelku kladně, i když nějaké špatné stránky věci bych našla také. Tak tedy konkrétněji.

Přestože většina přednášek byla zaměřena spíše na biologii, fyziku (techniku obecně), což mě možná lehce překvapilo, byla jsem ve výsledku ráda. O biologii se zajímám okrajově, ale při přednáškách mě překvapilo, že se o ni ve skutečnosti zajímám a baví mě ještě více, než jsem si myslela – a přednášky z oblasti přírodních věd na mě nejspíše působily nejlépe. Tady bych zmínila, že jsem byla opravdu nadšená (nepřeháním) z přednášky prof. Davida Storcha, která měla zajímavé a hlavně srozumitelné téma (pro nás, humanitně zaměřené studenty), ale především byla jeho prezentace kvalitní sama o sobě. Pokud mě člověk, který mi dané téma prezentuje, upoutá i stylem své prezentace, má vyhráno. Pokud má přednáška fungovat, nestačí pouze téma samotné – jde také o to, jak o něm daný člověk mluví, jak vystupuje, jak se ke mně jako k posluchači chová. Protipólem zmíněného Davida Storcha by byl nejspíše pan Jiří Olšovský, který prezentoval mimo můj dohled a příliš konstantě a klidně na to, abych udržela svou pozornost (ještě při tak náročném tématu), za což se mu tedy omlouvám, ale bylo to příliš klidné a čtené. K těm výborným přednáškám, které mě nadchly, nebo přinejmenším velmi oslovily a bavily mě celou dobu jejich trvání, bych ještě připojila přednášku pana Jiřího Horáčka.

Pokud opustíme svět biologie, zmínila bych ještě dvě pro mě zásadní přednášky – úplně poslední přednášku čtyřdenního semináře, a to přednášku pana Jiřího Berana, která byla naprosto výborná, a úterní úžasnou přednášku Zdeňka Pince *Už jen nějaký bůh...*

Pokud bych to měla shrnout, seminář mě překvapil, bavil, zajímal, vzdělával a rozhodně budu mít chuť se na něj v příštím roce vrátit. Pokud bych měla z nějakých stránek seminář kritizovat, šlo by spíš o poznámky technické, nebo mi nesesedlo téma přednášky nebo způsob, jakým s námi přednášející „hovořil“ (toť případ pana Jaroslava Šestáka, ale také mi možná nesesedla jeho přednáška prostě proto, že pro mě byl jeho svět příliš vzdálený). Není to záležitostí semináře jako takového. Zajímavé byly i následné diskuse – přestože jsem se sama nezapojovala, bavilo mě sledovat, jak odlišně vnímá okolí stejnou přednášku.

Zvlášť bych ještě chtěla poděkovat za přednášku Ireně Šímové, která byla také velmi zajímavá a především jí děkuji za odvahu a trpělivost si před publikum stoupnout a odprezentovat nám své téma.

Dojmy kladné tedy určitě převažují a já jsem moc ráda, že jsem měla šanci se semináře účastnit.

B. S.

III.

Seminář v Nečtinách mě mile překvapil jak svým obsahem, tak organizací. Oceňuji především servis autobusu, výborné obědy a svačiny i možnost přespání, kterou jsem však nevyužila.

Pod pojmem informace k výletu jsem si představovala krátký výstup, veskrze organizační, který se však ukázal být téměř hodinovou prezentací. Po zhlédnutí fotek a vyčerpávajícím komentáři k tvrzi v obci Štědrá následovalo ještě detailní zasvěcení do dlouhé historie zámku ve Štědré včetně dokumentace celého procesu jeho rekonstrukce. Po takovémto představení výletu jsem měla pocit, že už tam ani chodit nemusím, protože víc už se rozhodně dozvědět nemůžu a z jiného úhlu, než nabízely fotografie, už ani tvrz se zámkem vidět nelze.

První den mě paradoxně nejvíce zaujala přednáška pana Drábka, i když v matematice, ani té středoškolské, se moc neorientuji. Příkladem na mostu v Tacomě dokázal jinak pro mě naprosto nic neříkající teorii nelineárních obyčejných a parciálních diferenciálních rovnic převést do velmi zajímavé praxe. Zastínil tím i můj zpočátku nepříjemný pocit nad tím, že celá prezentace sestávala z textu, který téměř beze změny četl.

Pro mě nejzajímavější prezentace z celého semináře byl výstup pana Pokorného s tématem *Archeologie africké přizpůsobivosti*. Nejenže to byla prezentace v jazyce pro mě pochopitelném a blízkém, ale sympaticky na mě zapůsobily i autorské fotografie a celková její náplň podaná ve stylu populárně naučném, nápadně připomínající cestopisné články z NG. Hned následující prezentace pana Storchy s výstižným názvem *Adaptace, selekce a evoluce: panoptikum podivností* na mě nezapůsobila o nic méně. Moc se mi líbil příklad se slonem se závěrem, že sloní chobot je vlastně adaptace na samotného slona a že na filozofii biologů o adaptacích v živočišné říši je třeba nahlížet i kriticky. Přednáška Jana Tomana o *Teorii zamrzlé plasticity a zamrzlé evoluce* mi přišla zbytečně dlouhá a uondaná. Podobně i prezentace pana Šestáka *Energetika dnes a zítra* mi nic moc nedala. Dalším vrcholem dne pro mě byla přednáška pana Pince *Už jen nějaký bůh...*, jehož styl filozofování plný selského rozumu a vtipu jsem do té doby nepoznala. Nenásilným způsobem nám představil Bibli se všemi jejími nedokonalostmi a doslova si ji podal způsobem blízkým fejetonu.

Další den jsem se zúčastnila demonstrace brýlí pro rozšířenou realitu, což bylo něco, co bych na takovém semináři opravdu nečekala, ale byla jsem velmi mile překvapena a za tuto pro mě úplně novou praktickou zkušenost jsem velmi vděčná.

Z posledního dne bych ráda vyzdvihla prezentaci pana Horáčka, která mě velmi zaujala, ale bohužel jsem jejímu tempu a odbornému jazyku neměla šanci stačit. Odlehčené přednášky pana Berana jsem si pro jeho originální přístup s trochou toho humoru velmi vážila a byla jsem ráda, že právě on seminář v Nečtinách završil.

S. S.

